

Z GRAND CANYONU PO ROUTE 66

pondělí 15. září 2008

Grand Canyon je úžasný – ale jedině pokud sem nejedete s očekáváním ohromné hluboké jámy. Jelikož je kaňon tak obrovský (místa i 20 kilometrů široký a skoro 500 kilometrů dlouhý), není jeho dvoukilometrová hloubka okem uchopitelná. Výhled z jižního břehu Grand Canyonu tak pro nás byl po všech parcích, které jsme projeli, vlastně zklamáním. Náladu nám ale o moc zlepšil sestup dolů. Tedy dolů v uvozovkách, protože sestup na úplné dno a výstup zpět během jednoho dne místní rangeři nedoporučují či spíše zakazují. Náš známý český běžec ze Zionu se nám sice chlubil, že na dno Grand Canyonu seběhne za hodinu a půl a nahoru za tři hodiny, ale podle všelijakých místních plakátů a letáků normální člověk při jednodenní cestě dolu a nahoru

v lepším případě zmagoří horkem a suchem, běžně pak zdechne a sežere ho divá zvěř. Zpravidla je tedy nutné v kaňonu přespát a k tomu je potřeba táhnout na zádech stan, spacáky a hlavně získat povolení, o které se žádá i několik měsíců dopředu. To povolení bychom možná nějakou náhodou získali, ale tak nějak nás postupem dne přestalo lákat vláčení se ve čtyřicetistupňovém horku dlouhé hodiny po prašné cestě dolů s vědomím, že druhý den se zase poplazíme nahoru.

Je to pekelná díra ☺

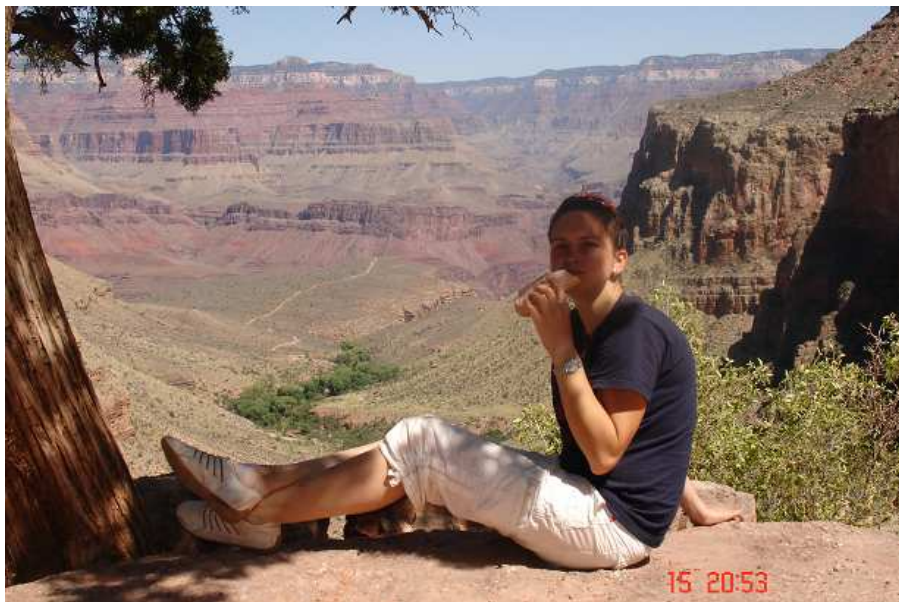
Tak jsme si vybrali kousek oblíbeného Bright Angel Trail – tedy cca pětakilometrový sestup dolů a pak zase výstup zpět. Kousek trailu je vidět v pravé části fotky.

Cesta dolů příjemně ubíhala, zase tam všude pobíhaly ty tlusté veveričky, narazili jsme na dva zdroje vody pro doplnění zásob, ale hlavně jsme se tiše připojili za dvojici starších dam z ČR a měli možnost vyslechnout si napínavý příběh o despotickém alkoholickém manželovi a jakémisi milenci Bohoušovi, který sice taky stál za prd, ale aspoň s ním byla sranda. Tato idylka se poněkud zkomplikovala, když si paní narazila ještě Miloše, se kterým chodila do sauny a nějaká blbá

Nadřa to před Bohoušem proflákla. Od Zionu se to tu čechy jenom hemží a v Las Vegas je jich prý jak naseto. Takže odted' už žádné pomlouvání na veřejnosti ☺.

Zhruba v polovině cesty nás kontroloval ranger, aby nám připomněl, že musíme mít síly i na cestu nahoru. O kus dál jsme si pak dali sváču a vydali se zpátky. Tato cesta už tak humorná nebyla, polykali jsme rudý prach z cesty a smažili se na prudkém slunci. Opět jsme potkali několik exotů – například pána, který běžel pozadu a u toho jedl chipsy nebo paní, která kromě stanu a spacáku

měla na zádech i obrovskou panenku.

Pozorovali jsme, jak se s výškovými metry mění barva podloží (a chuť prachu ☺), jak se řeka Colorado postupně prokousávala různými geologickými vrstvami. Zhruba za dvě hodinky jsme upachtění, špinaví, ale s pocitem dobře vykonané práce ☺ vyšplhali nahoru.

Původně jsme si na Grand Canyon vyčlenili dva dny, ale po dnešním výkonu a v kontextu zjištění, že pohled na díru nás celý druhý den asi oslňovat nedokáže, jsme se rozhodli pro alternativní plán. David našel v průvodci velice zajímavou Hooverovu přehradu nedaleko Las Vegas a hlavně zjistil, že se k ní dá částečně jet po legendární Route 66. Přestože tuhle silnici zná snad každý, kdo kdy něco četl či slyšel o USA, marně se ji snažíme najít v mapách celou cestu z New Yorku. Do značné míry je už totiž přejmenovaná a přestavěná jinými silnicemi a dálnicemi. Na těch 80 mil v Arizoně jsme se tedy moc těšili. Překvapilo nás, jak je silnice uzoučká (asi jako normální silnice v ČR ☺). Kolem zůstaly roztroušené starodávné motely, benzínky, kavárny a obchůdky se spoustou bájo cetek. Naladili jsme si lokální rádio Route 66, poslouchali staré šlágry a představovali si, jak tudy proudí davy za lepším životem v Californii. Škoda, že už nikdy nebudeme mít šanci vidět to naživo.

.....Route 66, které se kdysi přezdívalo hlavní třída Ameriky, vedla napříč kontinentem z Chicaga do Los Angeles. Překračovala tři časová pásma, protínala osm amerických států a měřila 3 939 kilometrů. Před šedesáti lety tudy musel každý, kdo chtěl do Californie, protože to byla jediná cesta na západní pobřeží. Stavba této dálnice začala v roce 1926 a měla ekonomicky pomoci chudému Středozápadu. Po jejím dokončení v roce 1937 vypuklo ničivé sucho, které vyhnalo na 210 tisíc rodin do úrodné Californie. Jako vzpomínka na karavany nešťastníků se jí začalo přezdívat silnice duchů.....

Stará, dobrá Amerika....

